



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὦν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὴν φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δὲ καὶ τὴν φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτη.

Ἐξακόσα λογαριάζω κι' ἐνενήκοντα κι' ἑπτὰ,
πάλιν μούτρα Βουλγάρων ἐρεθίζονται δεπτὰ.

**Τοῦ Φασουλῆ στεφάνι
ὅτὸν γέρο Ντελνιγλάννη.**

Τῶν ἁγίων Θεοδώρων τί γιορτὴ 'στοῦ Κορδονίδη!...
κάθε καρδιᾶς καρδίη.
Κάνουν τούμπαις καὶ μετάνοιαις
λατρεῦται μικροὶ μεγάλοι,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ λατάνιαις
ἡ φαλάκρα ξεπροβάλλει.

Φέρετέ του ρόδα κι' ἄνθη
τῶν δασῶν καὶ κηπευτὰ,
κι' ἂν ὁ γέρος ἐπικράνη
δῶστε του ζαχαρωτὰ.

Ἐὰν σου γειά σου, τοῦ φωνάζουν, κορδωμένη ρεδιγκότα,
γειά σου, γέρο, ντουῖρος στέκα,
καὶ τὸ σπῆτι σου σὰν πρῶτα
τῶν πιστῶν νὰ γίν' ἡ Μέκκα.

Κόσμος σπρώχνεται πολὺς,
κι' ὁ ξυλένιος Φασουλῆς
μὲς 'στὸ πλῆθος ἐπεφάνη
μὲ πελώριο στεφάνι.

Ἐὰν βάρδα, ξεφωνίζει, νὰ γιορτάσω τὸ νομὰ του,
καὶ νὰ στεφανώσω Θεοδωρὴ τοῦ Στρατηλάτου.

Σὲ συγχαίρω, σὲ συγχαίρω,
γειά σου, κοτσονάτε γέρο.

Τάλησμόνητα τὰ κλέη,
Νεζερὸ, Μελοῦνα, Μάτι,
Λεδυσμιθ καὶ Κιμπερλέϋ,
σὲ γεραίρουν, Στρατηλάτη.

Δόρατα παλῶν Αἰάντων,
ἡ πατούνας τῶν γιγάντων,
φέσια Τούρκων ξεσισμένα
καὶ καλπάκια τῶν Βουλγάρων
κατὰ γῆς κουρελιασμένα
μ' ἄλλα σύμβολα βαρβάρων.

Νέων στρατηγῶν μοντέλα,
κράνη καὶ ψηλὰ καπέλα,
δύλοι σκλάβοι λυτρωθέντες,
καὶ θεσμοὶ διασωθέντες
καὶ βαλμένοι μὲς 'στ' ἀλάτι,
σὲ γεραίρουν, Στρατηλάτη.

Τὰ σπαθιά τριῶν πολέμων
τὰ κυττάζω τώρα τρέμων
εἰς τοὺς τοίχους κρεμασμένα
κι' ἀπὸ δάφναις σκεπασμένα.



Ὁ χρυσότεραις ἐλπίδες !
αἶμα' ἀχνίζει 'στῆς λεπίδες.
Τρέμω νὰ τὰ πλησιάσω μὴ σιλήψουν 'στὰ φικάρια
κι' ὅπως τότε μᾶς φωνάζουν: «ἔως πότε, παλληκάρια ;»

Σκύψε νὰ σὲ στεφανώσω
μὲ λουλούδια 'ξωτικά,
δέξου δῶρα νὰ σοῦ δώσω,
ζαχαράτα καὶ κοκά.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... ραδιότατος νεάζεις
κι' ἀπροσμάχητος βαρεῖς,
δρὸ σαράβαλα μᾶς μένουν, ποῦ τὰ βλέπεις καὶ θαυμάζεις,
Παρθενῶν καὶ Θεωρῆς.

Ἀνθὼν καὶ πάλιν ἔγινε τὸ κάθε σου δωμάτιον,
καὶ πάλιν περιβάλλεσαι τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον,
καὶ πάλιν ἐπλημύρησαν τοὺς νέους σου θαλάμους
φίλοι πιστοί, ποῦ 'νῆστεψαν κι' ἀκόμη θὰ νηστεύουν,
βαρὺν δὲ φόρον κατ' αὐτὰς θὰ βάλουν 'στοὺς ἀγάμους,
τὰ γεροντοπαλληκάρια καιρὸς νὰ 'λιγοστεύουν.

Ἄλλο καὶ τοῦτο 'ξαφνικὸ, καὶ ξεφωνίζουν τόσοι
πῶς πρέπει τὸ παράδειγμα 'στοὺς ἄλλους νὰ τὸ δώση
τὸ γεροντοπαλληκάριο τὸ πρῶτο τῆς Βουλῆς,
ἦγουν ὁ Θεωδώρας μας, ὁ τόσον εὐσταλής.

Γαμβρὸν ποθοῦν ἐπιφανῆ τὸν γέροντα τὸν γόνιμον,
ἀλλὰ νομιζῶ δίκαιον καὶ λογικὸν καὶ φρόνιμον
νὰ μὴ τὸν υποβάλλωμεν 'στοῦ γάμου τὰς θυσίας
ἀφοῦ νυμφίος λέγεται πιστὸς τῆς ἐξουσίας.

Ὁ γέρος κοκορεύεται
καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
ὁ Θεωδῶρς παντρεύεται
μὲ τὴν Ἀρχὴ τῆ νύφης.

Βαροῦν λαγοῦτα καὶ βιολιά, τοῦ γίνεται παράτα,
πολλοὶ τζουτζέδες γύρω του τοῦ κάνουν τὸν ἀστεῖο,
ντουνιας τοῦ φέρνει στέφανα, τοῦ φέρνει ζαχαράτα,
καὶ γίνεται τὸ σπῆτι του σὰν ζαχαροπλαστεῖο.

Σήκω, γαμπρέ, γιὰ ν' ἀκουσθῇ Ζουρνᾶς καὶ τουμπλεκέι,
παπποῦ, γιὰ ζώσου τὸ σπαθὶ καὶ σφίξε τὸ τουρέκι,
σῆκω τοὺς νάνους νὰ πατῆς,
σὲ καρτερεῖ, πατέρα,
τῶν Μακεδόνων ἡ κοιτίς
ν' ἀνάψῃ πέρα πέρα.

Τόσον καιρὸ κι' οἱ Βούλγαροι φερμάρουν μὲ μανία
πότε ξανὰ θὰ παντρευθῇς
γιὰ νᾶμπουν τότε παρευθὺς
μὲς 'στὴ Μακεδονία.

Σήκω, λειοντάρι 'στὸ κλουβί,
νὰ μᾶς ἀνατράξεις,
τῆς σακαράκας ἡ λαβὴ
προσμένει νὰ τὴν δράξῃς.

Ἐσένα μόνον καρτερεῖ τῶν Τσούσηδων τὸ στίφος,
καὶ θέλει κι' ἄλλη μιὰ φορὰ
μὲ σένα τὸν παλληκάρᾳ
τὸ λιγερόν καὶ κοπερόν ν' ἀνασταυρώσῃ ξίφος.

Σήκω, λειοντάρι 'στὸ κλουβί, μ' ἐκείνο τὸ μπουφάν,
σῆκω καὶ μᾶς ἐσάπισε τριῶν ἐτῶν εἰρήνην.
Μπάριμπα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς κορδόνι,
μπάριμπα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ φεύγουν ἔτσ' εἰς χεῖρα
χωρὶς νὰ σφικτοδένωμαι μὲ τὸν ζουρλομανδύα
τοῦ Λόρδου τοῦ Σαλισθοῦ...
Κουβέρνο δίχως Θεωρῆ
εἶναι λαπᾶς νερόβραστος καὶ νέκρα κι' ἀηδία.

Κύττα με νὰ κουτουλήσω μὲ τὰστέρια τεύρανοῦ,
κύττα μου νὰ καθθαλίσω τὴν φωτιὰ τοῦ κερανοῦ,
μόλις νεύεις κι' ἀντικρύζω τὸν Καρνάβαλον φρενήρη
καὶ σταυραστὸν ξιφήρη,
κι' ὅταν εἶσαι 'στὸ Κουβέρνο μάχας κι' ὁ λαγὸς ποῦ
καὶ σπιθόβολο τὸ μάτι λοξοβλέπει τὸ σπαθί.

Γεῖά σου, κόκκινη παντιέρα,
γεῖά σου, τῶν θεσμῶν κοτσάφι,
νὰ καὶ μία μπομπονιέρα,
νὰ καὶ 'λίγο καταΐφι.

Τὸν καινούριό σου τὸν γάμο περιμένουν τὰ τραγιά σου
γιὰ νὰ φάνε 'στὴν ὑγειά σου,
κι' ἀπὸ λάφυρα πολέμων φορτωμένη καὶ βραβεῖα
καπετάνιο τῆς σὲ θέλει τῶν Ρωμηῶν ἡ σκαμπαβία.

Γέλασες; γελοῦν τὰ ρόδα, λάμπουν τῆς δροσιᾶς διαμάντια
καὶ πικρὰ πεινῶντων χεῖλη στάζουν ζαχαράτες καὶ κακά
κι' ἂν 'στὸν Πύργο τῆς Ἡλείας φίλος πέτυχε τοῦ Κ...
καὶ τὰ τόσα ραβασάκια κι' ὅλ' οἱ κόποι πᾶν ἀμόντε,
βάδιζε πρὸς τὴν νυμφίαν πλήρης ρώμης, πλήρης θάρρους,
τοὺς μνηστήρας τῆς συντρίβων σὰν μυρμηκία κι' ἀσπίδα.

Φαβορίτα λατρευμένη, σκύβω καὶ σὲ προσκυνῶ,
δὸς μου χέρι νὰ φιλήσω καὶ σκυλί σου νὰ γενῶ.

Σὲ συγχαίρω,
σὲ γεραίρω,
ξύσου, γέρο.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... τὸνομά σου νὰ χάρῃ
νᾶσαι πάντα Θεωδῶρς,
νὰ σὲ πᾶμε, Στρατηλάτη,
σὰν καὶ πρῶτα 'στὸ Παλάτι
μὲ νταούλια, μὲ ζουρνάδες,
μὲ φωναῖς, μὲ πατινάδες.

Ν' ἀντηχήσῃ τῆς Κορδόνας ἡ μελίφροτος αὐδὴ,
κι' ὁ λαὸς νὰ ξαναῖδῃ
πανευφρόσυνον ἡμέραν πανηγύρεως ἐξάλλου,
καὶ συνέχεια νὰ γίνῃ τῆς πομπῆς τοῦ Καρνάβαλου.

Καὶ τοῦ χρόνου, Θεωδῶρ μου,
ἴσως ξηρὰς ἐρήμου,
κι' ὅταν ὅλους ἐκρίζωσας τοὺς σαλεύοντας καλάμους
κι' ἡ φωνὴ σου νέους ὕμνους προκαλέσῃ τῶν βατράχων,
τότε φόρος, Θεωδῶρ, νὰ τεθῇ καὶ 'στοὺς ἐγγάμους,
ποῦ πληθαίνουν κι' αὐγατίζουν τὴν φυλὴν τῶν Τουρκομένων.

Τέτοια τοῦ λέγει κι' ἄλλα
τοῦ Φασουλῆ τὸ στόμα,
κι' ἐβούλιζε 'στὴν σάλα
τὸ κορδονάτο κόμμα.



Τῆγουν 'στὸν Θεωδῶρ καὶ 'ἀλλάζουν ἀσπασμούς,
κι' αὐτὸς τοὺς ξαναλεῖ πολλὰ γιὰ τοὺς θεσμούς,
κι' ἀρχίανε τραγοῦδι μὲ 'γογγυρὸ σκοπὸ
καὶ μὲ σωροὺς στεφάνων τὸν 'σκέπασαν πολλοί,
σὲ 'λίγο σὲ 'λίγακι δὲν εἴξουρα νὰ 'πῶ
ἂν ἴδωκα μπαρμπέτα καὶ κάτασπρο γουλί.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαβλατῆς πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Καλῶς τα τῶν πατριωτῶν τάχαπῃτὰ κεφάλια,
πρὸς σᾶς καὶ πάλιν σπεύδομεν, σωτήρες ποθητοί,
καί μιν μένουν σουβενίρ ἀπὸ τὰ Καρναβάλια
τῆς τσέπης τοῦ σουρτοῦκού μου καμπόσα κομφετί.
Ἐπίτῃδες τὰ 'φύλαξα μὲ τούτα νὰ σᾶς ράνω
καὶ μίαν νέαν ἐκπληξίν εἰς τὴν Βουλὴν νὰ κάνω.

Ἰδιαίτως ἕκαστον, μὰ κι' ὅλους σᾶς ὁμοῦ,
ὁ κύριος Καρνάβαλος σᾶς ραίνει δι' ἐμοῦ
μὲ πατριώτου μάσκα
καὶ μὲ χερτίνια κάσκα.

Μὴν ἀργῆτε, μὴν ἀργῆτε,
τοὺς καπνοὺς φορολογεῖτε,
μόνον ἀφορολόγητους τὸ Κουβέρνο μᾶς ν' ἀφήσῃ

ὅσους γράφουν κι' ὅσους λέγουν ὅ,τι κι' ὅπως τοὺς καπνίσῃ
κι' ἕνα νόμον ὑποβάλλει ταπεινῶς κι' ὁ Φασουλῆς
πάντ' ἀσύδοτοι νὰ μένουν οἱ καπνοὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Καρνάβαλος, ὁ μάγος,
ἡ στολὴ τῆς πρωτεύουσας,
τριγυρίζει σκορδοφάγος
κι' ἐντὸς ταύτης τῆς αἰθούσης.

Φλογερά ρητόρων ἔπη
ἀκροῦν ἐν σιωπῇ,
ὁ Καρνάβαλος μᾶς βλέπει,
κατὰ θέλει νὰ μᾶς 'πῇ.

Κι' ἂν μᾶς ἔφυγε τὸ βράδυ
τῆς μεγάλης Τυρρηνῆς,
τοῦτος σήμερὰ Τετράδη
ἦλθε πάλιν ἀφανῆς,
γιὰ ν' ἀνοίξῃ μὲ παλάβρα
τὴν Ρωμαϊκὴν τὴν χάβρα.

Ζυμωμένος μὲ τὴν φύσιν τῶν συγχρόνων καὶ τὴν κρᾶσιν,
κατὰ πάντα τὸν καιρὸν
εἶναι 'στοὺς Ρωμηοὺς παρών,
κι' ἀοράτως τοὺς ἐμπνέει καὶ τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν δρᾶσιν.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἀπὸ Καρναβάλων κόπους
νέα γλέντια περιμένει
κι' ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους.

Θέλει θύματα θαυμάτων
κι' ἀρχηγείας στρατευμάτων,
θέλει καὶ ραχὰτ - λουκουμι
καὶ νερά μετ' τὸ τουλούμι.

Θέλει νέους ἀστυνόμους,
διεθνεῖς σιδηροδρόμους,
θέλει χάθαρα καὶ φούσκαις,
ἀλλὰ θέλει καὶ ζακούσκαις
χαθιαριῶν κι' αὐγοταράχων,
κι' ἄλλο δεύτερο ταξεῖδι
Μάρκων Πόλων ψυρομάχων,
καὶ μαρούλια μετ' τὸ ξύδι.

Θέλει στίβους καὶ κονίστρας,
καὶ λαλούμενα κι' ὀρχήστρας,
θέλει γδούπους, θέλει βρόμους,
θέλει Μαραθωνοδρόμους.

Θέλει πάνθεα κι' ἥρῳα μετ' προμάχων μαυσωλεῖα,
κι' ἀνοικτάς Ἀκαδημίας κι' ἀθανάτων μεγαλεῖα,
θέλει κι' ἄλλα, θέλει κι' ἄλλα,
καὶ γαλόνια γιὰ φευγάλα,
κι' ἓνα σύρμα λαστιχένιο γελαστή νὰ τὸ τεντώνη
καὶ τῆς μύγαις νὰ σκοτώνη.

Θέλει Σύνταγμα γεμάτο μετ' θεσμούς ἀκηλιδώτους,
θέλει κι' ἄρμα Καρναβάλου μετ' σκιρτῶντας Πιερότους,
μὰ καὶ στέφανα κοτίνων
καὶ ταγάρι ψωμοζήτη,
τέλος Κέρκυραν καὶ Τήνον
καὶ Ζωρζή Δρομοκαίτη.

Κἂν τὰς ἐξέδρας τὰς σεπτὰς κυττῶ τοῦ Κομητάτου
τοῦ δημοφιλεστάτου,
κἂν μετ' τὸ στόμα κεχηνὸς τὰς ἐδρας σὰς θαυμάζω,
καὶ γιὰ τῆς δὴδ συγκίνησιν ὁμοίαν δοκιμάζω.

Ἐφέτος πάλιν ὄργασμός φιλόπατρις θ' ἀφρίσκη,
καὶ μάθετε περιχαρεῖς τὸ ἔξαφνικὸ μαντάτο....
τῆς Λαύρας τὴν πανηγυριν θὰ τὴν πανηγυρίσκη
τοῦ Καρναβάλου τοῦ τρελλοῦ τὸ μέγα Κομητάτο.

Ἀρματωλοὶ τῶν ἐξεδρῶν θὰ συμπανηγυρίσουν,
καὶ θῆγουν μετ' τὸ κερὶ
νὰ ψάχνουν φερὶ φερὶ,
μήπως εὐρύν ἀγωνιστὰς γιὰ νὰ τοὺς τριγυρίσουν.

Θὰ πᾶν ἐδῶ, θὰ πᾶν ἐκεῖ, θὰ πάρουν τὰ βουνά,
θ' ἀντιλαλήσουν ἄρματα μετ' πρωτακούστους κρότους,
κι' ἂν ζωντανούς ἀγωνιστὰς δὲν εὐρύν πουθενά
θὰ κάνουν τέτοιους μερικὸς ἀπὸ τοὺς Πιερότους.

Ἴσως καὶ χαρτοπόλεμος νὰ μᾶς κορώσῃ πάλιν
ὑπενθυμίζων τὴν κλεινὴν τῶν προπατόρων πάλιν,
θὰ κοσμηθῶν μετ' σερπαντὲν μαρμάρων ἀνδριάντες,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, ποῦ θὰ φρυάξουν πάντες,

καὶ πιθανὸν νὰ βραβευθῶν κι' ἐκεῖνοι τῶν συγχρόνων,
ὁποῦ γενοῦν ἐπιτυχῶς μακρὰ σκιαὶ προγόνων.

Ὡ τῶν ἐνδόξων ἡμερῶν ἐνδοξοτάτ' ἡμέρα!...
θὰ φέρουν καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας ἐδῶ πέρα,
κι' ὑπὸ τοὺς ἥχους κουδουνῶν καὶ σειστῶν καὶ κροτάλων
στοὺς δρόμους θὰ περιφερθῇ μετὰ συμβόλων ἄλλων.

Ὁ δὲ κυρίαρχος λαὸς, ὁ πάντοτε παλάθρας,
συγγέων τὸν Καρναβάλον μετ' τὴν πομπὴν τῆς Λαύρας,
ὡς ἐθνικὸν παλλάδιον αὐτὸν θὰ συμβολίσῃ,
ἐκείνης δὲ τὰ σύμβολα θὰ τὰ καρναβαλίσῃ.

Κι' ὅποτε φλογιζόμενος
καὶ καρναβαλιζόμενος,
καὶ χαρτοστεφανούμενος καὶ χαρτοστεφνώνων
κυττάξῃ κτήσιν Τσοῦσηδων τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
τότε θὰ πῇ τρικλίζοντας μ' αὐτοὺς ποῦ τὸν μεθάνει:
«πάλι μετ' χρόνια, μετ' καιροὺς, πάλι ἡ δική μας θάνατι».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα σήμερον προαναγγέλλω χαίρων
στὸ σῶμα τῶν πατέρων,
κι' ἐπεύχομαι θερμότερα μετ' συντριβὴν ψυχῆς
ὁ κύριος Καρναβάλος τῆς νέας ἐποχῆς
κι' εἰς ταυτηνὴ τὴν αἵθουσαν συχνά νὰ παραστέκη
προστάτης κραταιότατος παντὸς ντεληφυσέκη.

Ναί, κύριε Καρναβάλε, καὶ μετ' αὐτῶν γενοῦ
πρὸς νέαν διασκέδασιν καὶ τέρψιν τοῦ κοινοῦ.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ νομισματολόγου μας τοῦ θαυμαστοῦ καὶ μόνοι,
τοῦ Γιάγκου τοῦ Σθορόνου,
βιβλίον περισπούδαστον ἀπὸ τὰ κλασσικά,
ποῦ γράφει τὰ νομίσματα τὰ Βυζαντινὰ,
κι' ὁ Φαουλὴς ὁ παραλὴς κι' ὁ νομισματογνώμων
ἀπ' ὅλα τὰ νομίσματα, ποῦ λάμπουν εἰς τὸν τόμον,
κι' ἀπὸ τὰ Μανωλάτα του κι' Ἡλιοσεληνάτα
ποθεῖ τῆς νέας χρήσεως τὰ Ναπολεονάτα.

Ποικίλον ἐξεδόθη καὶ καλλιτεχνικόν
τοῦ Γερασίου Βώκου τοῦ Περιδοκῶν,
μ' εὐπρέπειαν, μετ' ἥρην, μετ' τέχνην κι' εὐρωστίαν,
πωλεῖται δὲ ἑστὸῦ Βίλμπεργ, ἑστὸῦ Μπέκ καὶ ἑστὸν α' Β.
[στίαν].

Τοῦ «Σκὶν Ζόρζ» ἑνδοδοχείου ἑστὸῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν,
ἀριθμὸς σαρανταπέντε, ποῦ θαυμάζει πᾶς ἰδὼν.
Τρέλλα τὰ δωμάτιά του, τὸ φαγὶ τοῦ γεῖα σοῦ δίνει,
περιποιήσις σπανία καὶ φιλοκαλίας πλούτη,
κι' ὁ πολυπείρος Βοτέας ὀχυμασπῶς τὸ διευθύνει,
ποῦναι πράκτωρ καὶ ὅτ' αὐτὸ τοῦ γνωστοῦ Χατζή-Δαούτη.

Εὐγενείας τῆς Ζωγράφου, τῆς λογίας δεσποινίδος,
σειρὰ τρίτη νεωτάτων
καὶ κορυφῶν διηγημάτων,
ἀνταξίων τῆς ἀδράς τῆς καὶ καλλιεποῦς γραφίδος.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.